

податкового кредиту для операцій [1]:

- із ввезення товарів на митну територію України є дата сплати податку за податковими зобов'язаннями згідно з п. 187.8 ст. 187 розділу V ПКУ;
- для операцій фінансової оренди (лізингу) – дата фактичного отримання об'єкта фінансового лізингу таким орендарем;
- для довгострокових договорів (контрактів) – дата фактичного отримання замовником результатів робіт (оформлених актами виконаних робіт) за такими договорами (контрактами);
- для товарів/послуг, постачання (придбання) яких контролюється приладами обліку – факт постачання (придбання) таких товарів/послуг засвідчується даними обліку.

Починаючи з 1 січня 2015 р., зазнала змін норма, яка визначає дату виникнення права платника податку на віднесення сум податку до податкового кредиту при отриманні послуг від нерезидента на митній території України. На відміну від попередньої редакції п. 198.2 ст. 198 ПКУ, для операцій з постачання послуг нерезидентом на митній території України датою виникнення права на віднесення сум податку до податкового кредиту є дата складення платником податкової накладної за такими операціями, за умови реєстрації такої податкової накладної в ЄРПН.

Отже, починаючи з 1 січня 2015 р., при отриманні платником податку послуг від нерезидента на митній території України, платник податку отримує право на податковий кредит за такими операціями на дату складання ним податкової накладної за цими операціями, за умови її реєстрації в ЄРПН та включенні до податкових зобов'язань звітного періоду. При цьому, податкові накладні, складені за такими операціями у січні 2015 р., у яких сума податку не перевищує 10 тис грн., включаються до податкового кредиту незалежно від того, зареєстрована така податкова накладна в ЄРПН, чи ні.

Список використаних джерел

1. Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законів України (щодо податкової реформи): закон України від 28 грудня 2014 р. № 71 -VIII [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>.
2. Податковий кодекс України № 2755-VI від 02 груд. 2010 р. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>.

Славкова А.А., к.е.н.

доцент кафедри фінансів
ДВНЗ «КНЕУ ім. Вадима Гетьмана»

Дякон І.Л., студентка

ДВНЗ «КНЕУ ім. Вадима Гетьмана»

ФІНАНСОВЕ ВИРІВНЮВАННЯ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ

В умовах нестабільної та неоднозначної економічної ситуації, суттєво загострилась проблема забезпечення місцевих бюджетів усіх рівнів достатнім обсягом фінансових ресурсів, який є запорукою соціально-економічного розвитку держави в цілому та окремих її регіонів [1]. Збалансованість міжтериторіального розвитку досягається за допомогою різних інструментів державного регулювання, серед яких важливе місце має фінансове вирівнювання місцевих бюджетів. Тому питання надання бюджетних коштів органам місцевого самоврядування стає вкрай актуальним.

Дослідженню проблем міжбюджетних відносин та фінансового вирівнювання присвятило чимало вітчизняних науковців, таких як В.В. Зайчикова, А.Є. Буряченко, І.О. Луніна, С.В. Слухай, Ю.О. Яценко та інші.

В Україні відсутня комплексна політика фінансового вирівнювання, оскільки в законодавстві воно представлене лише окремими положеннями Бюджетного кодексу України, законами «Про Державний бюджет України» та постановами Кабінету Міністрів України. Відсутність у Бюджетному кодексі розподілу повноважень місцевих органів влади на делеговані й власні, призводить до зниження рівня відповідальності органів влади за фінансування видатків, а отже, до економічно неефективного використання обмежених за обсягом бюджетних коштів [2, с.64].

Низька фіскальна автономія органів місцевого самоврядування частково позбавляє їх права ухвалювати рішення у сфері власних фінансів. Недостатність закріплених та власних доходів спричиняє потребу в отриманні централізованої допомоги у вигляді міжбюджетних трансфертів, частка яких у структурі доходів місцевих бюджетів перевищує 50 % від загального обсягу доходів (табл.1). Така частка дотацій та субвенцій у структурі доходів, на жаль, перетворює бюджетні трансферти із засобу надання фінансової допомоги на важіль здійснення перерозподілу фінансових ресурсів.

**Питома вага міжбюджетних трансфертів у доходах місцевих бюджетів
в Україні за період 2012-2014 рр**

Показники	Роки		
	2012	2013	2014
Загальна сума доходів місцевих бюджетів; млн. грн	225273,4	221019,4	231688,3
Трансферти місцевим бюджетам; млн. грн	124459,6	115848,3	130600,7
Частка трансфертів у доходах місцевих бюджетів, %	55,2	52,4	56,4

Джерело: складено на основі [3]

Формування місцевих бюджетів за кошти міжбюджетних трансфертів (передусім дотацій вирівнювання), які розподіляються централізовано, не створює достатніх мотивів для їх ефективного використання. Для того, щоб такі мотиви з'явилися, необхідно забезпечити органи місцевого самоврядування власними податковими надходженнями на рівні, достатньому для фінансування власних повноважень [1, с.93].

Недостатня правова урегульованість, непрозорий механізм виділення міжбюджетних трансфертів та часта змінюваність процедур визначення ефективності використання субвенцій, дотацій та оцінки одержаних результатів призводить до нераціонального використання бюджетних коштів. Тотальна трансфертозалежність місцевих бюджетів України ставить під сумнів ефективність чинної системи фінансового вирівнювання та свідчить про надмірно централізоване збалансування бюджетів на місцевому рівні.

Та незважаючи на всі недоліки фінансового вирівнювання, цілком відмовитися від нього сьогодні неможливо, бо існує надто нерівномірне територіальне розміщення продуктивних сил, диференційована податкова база регіонів, істотна відмінність у потребах різних територій, непорівнянні обсяги витрат у сфері надання державних і громадських послуг та вартість їх надання. Свій вплив також мають природно-кліматичні, історичні, географічні та інші чинники. Дисбаланс у фінансовому забезпеченні регіонів вимагає відповідного реагування з боку держави, яка повинна забезпечити додержання встановлених соціальних гарантій. При цьому замість подальшого вдосконалення міжбюджетних відносин з використанням дотацій вирівнювання, доцільніше було б забезпечити рівноцінний розподіл фінансових функцій та зобов'язань між центром і регіонами, що суттєво скоротило б міжбюджетні потоки та уможливило значне підвищення фінансової автономії місцевих бюджетів [1, с.245].

Для виконання цих завдань та ефективного здійснення політики вертикального вирівнювання потрібно вдосконалити порядок надання міжбюджетних трансфертів та розширити інструментарій вирівнювання й механізм його здійснення, шляхом надання цільових субвенцій, збільшення частки субвенцій на соціально-економічний розвиток і запровадження конкурсних процедур фінансування місцевих програм. Також, вважаємо за необхідне, впровадження самооподаткування, як додаткового джерела зростання доходів місцевих бюджетів. Без забезпечення фінансової автономності органів місцевого самоврядування та чіткого розмежування обов'язків між центром і регіонами, політика фінансового вирівнювання територій не може бути ефективною.

Список використаних джерел

1. Буряченко А. Є. Фінансовий потенціал регіонального розвитку : монографія / А. Є. Буряченко. – КНЕУ, 2013. – 342 с.
2. Козенко А.О. Застосування інструментів вертикального вирівнювання в Україні / А.О. Козенко // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. – 2013. – №144. – С.63-66.
3. Офіційний сайт Державної казначейської служби України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.treasury.gov.ua>.

Смаковська Ю.М.,
старший викладач кафедри фінансів ЧДТУ

ФІНАНСОВИЙ АСПЕКТ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОГРАМ СПРІЯННЯ ЗАЙНЯТОСТІ НАСЕЛЕННЯ

Зарубіжний досвід свідчить про різні підходи урядів країн щодо розподілу коштів на активні та пасивні програми сприяння зайнятості населення. Співвідношення цих витрат залежить від низки зовнішніх та внутрішніх чинників: інтеграції у світовий економічний простір, рівня розвитку національної економіки, стану ринку праці та рівня безробіття, рівня законодавчих гарантій, розвитку служби зайнятості тощо.

Незважаючи на накопичені наукові здобутки вітчизняних та зарубіжних дослідників, а також значний практичний досвід у сфері фінансування програм сприяння зайнятості, існує об'єктивна необхідність досліджень теоретичних основ та практичних механізмів фінансування програм на ринку праці, що забезпечили б його ефективне функціонування.

У Франції, Німеччині, Швеції, Данії, Австрії, Швейцарії, Бельгії матеріальна підтримка безробітних